

Споредъ Лавале, единъ отъ важнитѣ проходи на Стара-Планина (Hoemus) е Demir-Karou съ 1000 м. височина. Той се свършвалъ при Сливенъ (Selivno), а отъ тамъ продължавалъ въ посока къмъ Одринъ¹⁾.

Хьошлингъ се спира главно върху економическото състояние и напрѣдъкъ на града Сливенъ.

„Islivné, пише той, се радва на богата индустрия и пазаръ“²⁾.

Унгевитеръ, който иначе дава нѣкои подробности за турскитѣ сили въ Сливенъ, е побъркалъ името му и ни го прѣдава съ разни имена, за да различава нѣколко Сливена³⁾. Така, Slivno на едно мѣсто е турски воененъ центъръ съ 10,000 пѣхота и 1000 души кавалерия (прѣзъ врѣме на кримската война), а на друга страница се споменава другъ отдѣленъ градъ, наричанъ Islemjé, Selimnia, Island-schi! Selimno — „прочутъ съ розовитѣ си градини, фабрики и т. н. и населенъ съ 20,000 души“. Очевидно е, че всички тия имена се отнасятъ за единъ и сѣщи Сливенъ.

Въ Дюкетъ, Сливенъ (Selimno) заема съвсѣмъ скромно мѣсто и се споменува само като историческа бѣлѣжка по поводъ Дибичовия походъ⁴⁾.

Почти въ сѣщата смисълъ за Сливенъ пише извѣстниятъ Сиприянъ, който, макаръ че публикува труда си по-рано отъ Унгевитеръ и изрично писа, че Сливно е стариятъ градъ Селимния (Slivno, l'antique Selymnia), даде поводъ на много автори да смѣсятъ разнописанитѣ имена на Сливенъ. Интересно е още, че датитѣ на Сиприянъ по прѣвземането на града отъ руситѣ съвпадатъ съ тия на Д-ръ Селимински⁵⁾.

Въ Лежанъ, Сливенъ (Slivné, а въ нѣмския прѣводъ Slivno) се споменува само като пунктъ, прѣзъ който минавала пограничната линия на българския елементъ въ

¹⁾ Lav. Ilée Th. Hist. de l'Emp. Ottom. Paris. 1855. p.p. 25 — 31.

²⁾ Heuschling, L' Emp. de Turquie. Bruxelles, 1860.

³⁾ Ungewitter F. H. Die Türkei etc. Erlangen, 1854. s. 190—191.

⁴⁾ Duckett W. A. La Turquie pittoresque. Paris, 1855. p. 152.

⁵⁾ Cyprien R. Les Slaves de Turquie. Paris, 1852. II. pp. 261, 304.